

(c)Olors

"Rubí és una ciutat amb una cultura política institucional del qui dia passa any empeny. Ens hem acostumat tant que ja ni ho veiem"

La pudor, per sort o per desgràcia posseeix una particularitat sensitiva: la nostra capacitat d'assimilar-la i a partir d'una estona deixar de patir els seus efectes desagradables. Ens acostumem a la pudor, l'assumim i la deixem de percebre.

A Rubí ens passa una mica el mateix, fins i tot ens passa de manera literal. A determinades hores les flaires produïdes per les indústries alimentàries tenyeixen les nostres pituitaries. Sí malauradament continuem ampliant la nostra col·lecció d'abocadors aquestes fragàncies poden pujar a un nivell superior, però això son figures d'un altre paner. O no...

Com deia, a Rubí hem assumit la nostra pudor, entenent com a pudor les mancances de la ciutat. Unes mancances degudes i imputables a uns governs municipals absolutament incapaços i sense cap model més enllà del continuat *talent show* perenne del govern de torn.

L'activitat institucional s'ha reduït en els últims anys a això: grans accions cosmètiques, grandiloqüents, innòcues i descontextualitzades. Festes, festivals i activitat cultural de *fast food*. Un model que es va batejar com a fum i titulars, i després del llampec de llum, res. El dia després dels *40 principals*, a la ciutat queda el mateix que després de la fira de la Cervesa artesana i el formatge.... res. Un res bastant absolut. Un res amb el que ens hem acostumat a conviure, un res que abracem amb una complaença apresada que impedeix una mirada mínimament crítica que faciliti un canvi.

Tant integrada esta la mancança en la nostra mirada que assumim amb normalitat el fet de sortir de la ciutat cada vegada que volem fer un mínim ús cultural. Assumim amb normalitat no disposar de cap sala de cinema, de la mateixa manera que assumim que el nostre equipament cultural insígnia no disposi de pagina web ni programació sempre accessible. Sense rumb i sense objectius. Normalitzem que el jovent hagi de buscar-se a la vida per a poder trobar llocs d'assaig mentre a la resta del nostre entorn proliferen els espais de creació cultural, entesos no com a caprici sinó com a inversió.

Assumim amb normalitat el conjunt de nyaps i pegats relacionats amb la mobilitat, sense cap pla global acumulem improvisacions, carrers en mal estat, obres perennes i un model de mobilitat que no existeix ni se l'espera. Això sí, fotos al costat d'aparcaments unes quantes (suposo que les fotos funcionen en aquest cas com els ambientadors, amaguen però no aborden l'origen de les pudors).

Com a rubinenques i rubinencs assumim la nostra tradició ?nòmada? en la recerca de recursos de lleure. La diàspora dels caps de setmana i festius buscant des de piscines fins a zones de lleure o fins i tot d'esport és un clàssic. Això si els dies de festa major tothom al carrer Fondo i a l'Escardivol.

No ens qüestionem en cap cas que el nostre espai públic s'estigui convertint en el *Far West*, amb una colonització imparable de terrasses de l'espai comú (les pandèmies, no afecten a l'oasi rubinenc?) Una colonització que es dona sota el principi del campí qui pugui: qui posa abans la taula se la queda? Indefensió i problemàtiques tant per la ciutadania com per a la restauració. No regula l'Ajuntament l'espai públic, no té capacitat per a fer-ho? no en té ganes?

Una ciutat que és capaç de tenir durant mesos abandonat un equipament tant central com el Mercat, sense atendre a paradistes ni fer un mínim manteniment tant bàsic com el de la

climatització i que no passi res? això malauradament és la nostra ciutat.

Rubí malauradament fa pudor i el més perillós és que ens hem acostumat. Rubí és una ciutat amb una cultura política institucional del *qui dia passa any empeny*. Ens hem acostumat tant que ja ni ho veiem. Només percebem la flaire de l'últim ambientador en forma de titular (racisme institucional inclòs) o en forma de cartell propagandístic (el casino com a paradigma en qualsevol de les seves formes com a *render* o com a cartellera gegant).

El problema és que el govern de PSC i En Comú Podem viuen molt còmodes gestionant el vent. Però els ambientadors no solucionen res i els paguem entre totes.